

1. Danas sam pročitao psalam koji me podsjetio na Isusa i njegov život. Čitajući ga, shvatio sam da Isus nije jedini koji je bio prezren od moćnih ljudi zbog titula koje je nosio: Kralj, Mesija, Sin Božji. I kralj David je u svoje vrijeme proživljavao sličnu odbačenost jer je svim srcem ljubio Božji zakon.

Nekako si mislim da je Isus, dok je čitao te psalme, nalazio utjehu u spoznaji da je i David prolazio kroz nešto slično.

Odvojit ću za nas nekoliko stihova. Čitamo (Psalam 38,20-21):

„A koji su bez razloga protiv mene, moćni su, i mnogi su koji me mrze nepravедno. Za dobro zlom mi uzvraćaju, protivе mi se što tražim dobro.“

1.1. Teško je zamisliti težinu Isusove službe. Teško se poistovjetiti s čovjekom koji nije imao predaha osim kada bi otišao na samotno mjesto da se moli. Jer dok se nije molio, njegova služba nije imala odmora: činio je nesebična čudesa na dobrobit mnogih, a kada nije činio čudesa, poučavao je svoj narod o svetosti njihova Oca i o njegovoj dobroti. I to je bila ona slatka težina njegove službe.

Ali postojala je i druga strana — ona gorka — koja je neprestano izlazila na vidjelo.

Zbog njegove dobrote mrzili su ga moćnici koji su danonoćno planirali kako da ga unište: lažno su svjedočili protiv njega, upadali mu u riječ dok je poučavao narod, govorili da dolazi od samoga vruga, pokušali su ga baciti u provaliju, druge su nagovarali da ga gledaju istim očima kao i oni. Pokušavali su okrenuti njegove učenike protiv njega — neke su i uspjeli. Drugim moćnicima trovali su um protiv njega.

— Farizeji, farizeji, svećenici dragi, pismoznanci veliki — umjesto da ste ga primili raširenih ruku, vi ste ga strpali u grob. —

1.2. Uglavnom, Isus je svaki dan morao leći s velikim teretom u srcu. Savršeno dobar čovjek, koji nikada nikome ne bi poželio zlo, bio je omražen upravo zato što je htio dobro — baš kao i kralj David.

1.3. S tim rečeno, vjerujem da se događaj koji ćemo sada čitati temelji na ideji da je Isusu bilo potrebno ohrabrenje. Njegova služba polako se bližila kraju, pritisak je postajao sve veći. Znao je što mora učiniti. Znao je i tko će mu to učiniti. Ali svejedno — trebalo mu je božansko ohrabrenje. Trebalo mu je ohrabrenje od njegova Oca.

I zato, vjerujem, odlazi na goru Hermon.

Planina Hermon čini južni vrh Anti-Libanske planinske skupine i leži na granici između Libanona, Sirije i izraelski okupiranog Golan visoravni, s najvišom točkom od oko 2 814 m nadmorske visine. Njezine južne padine nalaze se pod izraelskom kontrolom i tu se nalazi jedino skijalište u tom području, s vrhom na približno 2 040 m. Snijeg na Hermonu služi kao glavni izvor vode za rijeku Jordan, čineći ga ključnim za hidrologiju cijelog Bliskog istoka

TKO JE UMRO

2. Prije nego krenemo zajedno s Isusom na planinu Hermon, pročitajmo posljednji stih koji je povezan s događajem o kojem ćemo govoriti. U (Luka 9,27) čitamo:

„Uistinu, velim vam, ima nekih ovdje nazočnih koji doista neće umrijeti dok ne vide kraljevstva Božjega.“

2.1. U (Matej 16,28) piše:

„Zaista, kažem vam, ima nekih ovdje nazočnih koji doista neće umrijeti dok ne vide Sina Čovječjega gdje dolazi sa svojom kraljevskom vlasti.“

2.2. Među teolozima postoje dva glavna tumačenja ovog teksta:

Pod 1) „Vidjeti kraljevstvo Božje“ odnosi se na događaj koji se dogodio šest dana kasnije, kada se Isus preobrazio na planini Hermon pred trojicom svojih učenika te pred Mojsijem i Ilijom.

Pod 2) „Vidjeti kraljevstvo Božje“ odnosi se na autoritet koji će Isus primiti kao Sin Božji nakon križa, uskrsnuća i uzdignuća Ocu.

2.3. Možda će nam Poslanice pomoći odlučiti koje tumačenje više drži vodu?

(Rimljanima 8,34), (Hebrejima 1,3), (Hebrejima 10,12; 12,2), (1. Petrova 3,22), (Djela 2,33) i (Kološanima 3,1) — svi govore da je Krist „sjeo zdesna Bogu“ i da posjeduje moć, slavu i sudsku vlast nad čovječanstvom.

2.4. U (2. Petrova 1,17) imamo Petrovu izjavu da je Isus tijekom preobraženja na planini Hermon primio slavu od Oca.

2.5. Uzmimo i ovo u obzir. U prijašnjim propovijedima rekao sam da je Isus imao uvjet¹ koji je morao ispuniti kako bi primio ono za što je i bio poslan. Morao je ići na križ kako bi primio vlast i slavu koju mu je Otac namijenio.

Drugim riječima, nakon križa Isus je, odmah uz Oca, postao najveći autoritet nad našom stvarnošću. Isto tako, Isus je rekao da među učenicima ima nekih koji neće umrijeti dok ne vide dolazak Sina Čovječjega sa svojom kraljevskom vlasti.

I sada pitanje izranja: je li netko umro tijekom tih šest dana prije nego što je Isus otišao na planinu Hermon? Ne znam. Nemamo izvještaj o tome. Ali ono što znamo jest da je Stjepan² vidio Isusa kako sjedi zdesna Ocu prije nego što su ga kamenovali i ubili.

2.6. Razmišljam ovako: „Uzdignut u nebo.“

Apostoli i mnogi drugi učenici svjedočili su Isusovu uzdignuću, kada im je posljednji put dao upute prije nego što je otišao Ocu i sjeo njemu zdesna. Luka nam taj događaj opisuje detaljnije od svih ostalih autora³.

2.7. Zbog svega navedenoga zaključujem sljedeće: vjerujem da je drugo tumačenje (§2.2.) realniji izbor. A sada pitanje: tko je umro nakon što su vidjeli dolazak Sina Čovječjega sa svojom kraljevskom vlasti? Ako je oko pet stotina ljudi svjedočilo njegovu uzdignuću, onda je sigurno netko nakon toga umro — bilo zbog starosti ili nekog drugog razloga.

Znamo da je Jakov⁴ bio prvi apostol koji je ubijen nakon Isusova odlaska, od ruke Heroda Agripe. Znamo i da je Stjepan kamenovan od strane Sinedrija⁵.

2.8. Da odgovorim na podnaslov naveden gore: tko je umro? Ne znam točno. Ali ono što je važno jest da znamo tko je Isus. On je Alfa i Omega. On je Sin Božji koji je sjeo zdesna Bogu Ocu. I ako to znamo i vjerujemo, onda ćemo — iako ćemo umrijeti — jednoga dana gledati njegovu slavu, slavu Kralja koji će vladati zemljom.

ISUSOVA LJUDSKOST

3. Idemo zajedno pročitati tekst iz (Luka 9,28-31):

„Oko osam dana poslije tih govora uze sa sobom Petra, Ivana i Jakova te se uspe na brdo da se moli. Dok je molio, promijenili su izgled njegova lica, a odjeća mu postade bijela i sjajna. I, evo, dva čovjeka počnu s njim razgovarati. To bijahu Mojsije i Ilija. Oni se pojavili u slavi, a govorili su o njegovu izlasku koji se imao ispuniti u Jeruzalemu.“

¹ Propovijed 61. §5.-5.5.

² Stjepan je u Djelima Apostolskim prikazan kao prvi kršćanski mučenik – đakon iz Jeruzalema, jedan od „sedmorice“ koje su apostoli imenovali kako bi se skrbili o siromašnima i udovicama. Bio je opisan kao „čovjek pun vjere i Duha Svetoga“ (Djela 6,5), te je činio velika čudesa i znakove među ljudima (Djela 6,8).

³ Luka 24,50-53 i Djela Apostolska 1,6-11

⁴ Veliki Jakov, poznat i kao Jakov Zebedejev (brat Ivana apostola), bio je jedan od dvanaestorice Isusovih apostola i prvi od njih koji je podnio mučeničku smrt. (Djela 12,1-2)

⁵ Djela Apostolska 7,54-60

3.1. Prije nego krenemo prema planini Hermon, želim s vama podijeliti svoja stajališta za koja vjerujem da su i biblijska. Ovdje dolazimo do trenutka kada Isus polako prebacuje svoj fokus prema onome što ga uskoro čeka. On zna što dolazi, zna što mora učiniti, i upravo zbog toga treba ohrabrenje.

3.2. Isus ne ide na planinu kako bi dao instrukcije Mojsiju i Iliji niti ide tamo da bi ohrabrio njih. On ide gore jer njemu treba ohrabrenje. I tu dolazimo do pitanja koje mene osobno muči: zašto bi Mojsije i Ilija ohrabivali svoga Stvoritelja? Onoga koji ih je, po tradicionalnom razumijevanju, stvorio i odredio njihove uloge u povijesti? Drugim riječima, ako Mojsije i Ilija ohrabruju svemoćnog Boga, zar ne vidimo određenu ironiju u svemu tome?

3.3. Možda će netko odgovoriti: „Dobro Danijele, pitanja ti stoje, ali Isus je bio 100% Bog i 100% čovjek. U ovom trenutku ovdje vidimo njegovu ljudsku stranu i zato se boji.“ Dobro, to je pošten argument, ali upravo tu je moja borba počela. Jer koliko god pokušavao razumjeti tu ideju, uvijek sam dolazio do istoga pitanja: kako netko tko je vječan, svemoćan i potpuno svjestan tko je zapravo može proživljavati strah na isti način kao mi?

Nije problem u tome što Isus zna da dolazi križ. Da ja znam da me sutra čeka patnja, to ne bi umanjilo moj strah. Problem je puno dublji od toga. Problem je u pitanju: tko je on u svojoj biti? Jer ako je on svemoćni Bog koji je postojao oduvijek, onda sa sobom nosi sigurnost koju ja nikada nisam imao — sigurnost o tome tko je, odakle dolazi i kamo se vraća. I upravo ta *svijest* mijenja težinu same kušnje.

Ja takvu sigurnost nemam. Ja nisam postojao prije svoga rođenja, nisam svemoćan i ne nosim u sebi *svijest* da ću se vratiti u slavu iz koje sam došao. I zato moja borba, moj strah i moja tjeskoba nisu isti. Ako je Isus u svojoj biti svemoćni Bog koji je samo „postao“ čovjek, onda između njegova iskustva i moga ostaje razlika koju ne mogu preskočiti, jer tada njegov strah nije proživljen iz iste pozicije iz koje ga ja proživljam.

3.4. Pokušavao sam prihvatiti objašnjenje koje često čujemo: da Isus nije koristio svoju božansku moć. Ali tada se pojavljuje novi problem. Ako nije koristio svoju božansku moć, to znači da ju je imao. A ako ju je imao, onda je znao da ju ima. I ta *svijest* ne nestaje. Ja ne mogu „ne koristiti“ ono što nikada nisam imao. Ja ne mogu odložiti sigurnost koju nikada nisam posjedovao. Ja učim, on zna. Ja tražim, on zna. Ja sumnjam, on zna. I opet dolazim do istog zaključka: nije isto.

3.5. Upravo tu sam počeo drugačije gledati na Isusova iskušenja, njegov strah i njegovu borbu. Jer ako želim da Krist bude moj put, onda ga moram moći slijediti. A da bih ga slijedio, moram ga moći razumjeti. Mora postojati stvarna dodirna točka između njegova iskustva i moga. Čovjek može razumjeti čovjeka upravo zato što dijeli istu narav, iste granice i iste slabosti.

I zato vjerujem da događaj na planini Hermon postaje duboko smislen tek kada Isusa promatramo kroz njegovu stvarnu ljudskost. Ne kao nekoga tko samo „glumi“ strah, nego kao čovjeka koji zna da ide prema križu, čovjeka koji osjeća težinu onoga što dolazi i kojemu treba ohrabrenje.

3.6. Ovakvi tekstovi, i mnogi slični njima, meni su dokaz da je Isus bio čovjek, baš kao ja i vi. On nije postojao prije svoga rođenja niti je bio svemoćni Bog, nego čovjek rođen u određenom

trenutku povijesti kako bi ispunio ulogu koju je Bog Otac namijenio za njega — posebnu ulogu, jedinstvenu ulogu, ulogu zbog koje je cijela realnost i stvorena — ali ipak ulogu koju mu je Otac dao, baš kao što je dao i nama ostalima naše mjesto unutar svoga plana.

3.7. I upravo zato su Mojsije i Ilija tamo. Ne da prime utjehu od Isusa, nego da je daju njemu. A na kraju sam Otac progovara s neba i ohrabruje svoga Sina prije puta koji vodi prema Golgoti. I iskreno, upravo tada ovaj događaj meni postaje stvaran, jer tada ne gledam nedodirljivog Boga koji prolazi kroz unaprijed riješen scenarij, nego savršeno poslušnog čovjeka koji se, unatoč strahu, odlučuje potpuno predati volji svoga Boga.

ISTA TROJICA

4. Na planinu Isus sa sobom vodi istu trojicu koju je poveo kada je uskrsnuo Jairovu kćer⁶, a kasnije ponovno i u Getsemanskom vrtu prije odlaska na križ⁷. Zašto baš njih trojicu? Jesu li mu bili draži od ostalih? Možda i jesu. Po ovome bi se moglo zaključiti da su oni bili posebna mala grupa unutar veće skupine dvanaestorice apostola.

4.1. Ipak, skloniji sam vjerovati da su bili odvojeni zbog uloga koje su ih čekale u budućnosti. Znamo da je Petar postao glavni nositelj i vođa među apostolima nakon Isusova odlaska Ocu. Znamo da je Ivan u svojoj starosti napisao knjigu Otkrivenja. Isto tako, znamo da je Jakov bio jedan od prvih mučenika koji je ubijen nakon što se suprotstavio kralju Herodu Agripi.

4.2. Na kraju događaja, u 36. stihu, piše da su šutjeli i nikomu nisu govorili što se dogodilo na planini Hermon. Vrlo vjerojatno im je Isus rekao da tako mora biti za sada, baš kao što im je rekao da ne govore o uskrsnuću Jairove kćeri, jer još nije bilo vrijeme da ljudi u potpunosti razumiju tko je on i što može učiniti.

4.3. Nekako me sve to podsjeća na Isusove riječi: „Komu je mnogo dano, od njega će se mnogo tražiti⁸.“ I upravo to ovdje vidimo. Ista trojica pozvana su svjedočiti onome što drugi nisu vidjeli, jer će se na kraju od njih više i tražiti.

DVA IZLASKA

5. Kao što sam rekao na početku propovijedi, jedini način da Isus pobjegne od slave i mnoštva bilo je povlačenje u molitvu. Ovaj put nije išao sam — s njim su bila trojica učenika — ali i to je bilo kao da je sam, s obzirom na mnoštvo koje ga je svakodnevno čekalo.

5.1. Tijekom molitve, koja je vrlo vjerojatno trajala dugo — vidimo po tekstu da su učenici zaspali od umora — pridružili su mu se Mojsije i Ilija. Od svih starozavjetnih osoba, Bog Otac odlučio je ohrabriti svoga Sina upravo s ovom dvojicom. Zašto? Naravno, razlog nije u tome što je Mojsije znao kako izgleda penjati se na planinu da susretne Boga — malo se šalim. Razlog je bio tema o kojoj su razgovarali. Tekst nam kaže da su govorili o „njegovu izlasku koji se imao ispuniti u Jeruzalemu“.

⁶ Marko 5,37

⁷ Marko 14,33

⁸ Luka 12,48

5.2. I upravo ako razumijemo značenje riječi „izlazak“, razumijemo zašto su ondje Mojsije i Ilija. U ovom događaju gledamo priču o dva izlaska koja su međusobno duboko povezana. Prvi izlazak bio je predlika drugoga, a drugi izlazak ispunjenje prvoga.

5.3. Prvi izlazak dogodio se u Mojsijevo vrijeme, kada je Bog odlučio osloboditi svoj izabrani narod iz egipatskog ropstva. Izraelci su robovali faraonu, njegovim vrijednostima, njegovim željama i njegovoj volji. Nisu živjeli slobodno, nego pod njegovim autoritetom i njegovom rukom. Upravo tada Bog podiže Mojsija kao posrednika između sebe i naroda kako bi poveo Izrael van iz Egipta prema Obećanoj zemlji. Mojsije započinje oslobođenje koje će Jošua kasnije dovršiti ulaskom naroda u zemlju koju je Bog obećao Abrahamu.

5.4. I upravo zato vjerujem da je Mojsije ovdje ključan, jer ako je itko razumio Božji plan oslobođenja, obećanja i otkupljenja, onda je to bio Mojsije. On sada stoji pred Isusom i razgovara s njim o drugom „izlasku“ — onome koji će se dogoditi u Jeruzalemu. Kao što je prvi izlazak oslobodio narod od faraonova ropstva, tako će Isus svojim izlaskom osloboditi ljude od mnogo dubljeg ropstva — ropstva grijehu.

5.5. I upravo tu postaje prekrasna paralela između faraona i grijeha. Kao što su Izraelci morali služiti faraonovim željama, vrijednostima i zapovijedima, tako i čovjek — još od Adama — robuje grijehu koji živi u njemu. Grijeh neprestano pokušava vladati čovjekom, oblikovati njegove želje, misli i odluke. I upravo zato apostol Pavao govori: „Ta ne činim dobro koje bih htio, nego zlo koje neću — to činim⁹.“

5.6. I zato je Krist morao doći. Kao što je Mojsije poveo narod iz egipatskog ropstva, tako Isus vodi svoj narod iz ropstva grijehu. Ali postoji jedna velika razlika: Mojsije je mogao izvesti narod iz Egipta, ali nije mogao promijeniti ljudsko srce. Izrael je kroz cijelu svoju povijest nastavio dokazivati istu buntovnost prema Bogu. Zato sada dolazi savršeno Janje Božje koje, kako je rekao Ivan Krstitelj, „oduzima grijeh svijeta¹⁰“. Isus u Jeruzalemu preuzima osudu grijeha na sebe kako bi oni koji vjeruju u njega bili oslobođeni i jednog dana baštinili kraljevstvo Božje.

5.7. I upravo zato vjerujem da Mojsije ovdje ohrabruje Isusa. Kao da mu govori: „Sve ono što je Bog započeo kroz mene sada se ispunjava u tebi.“ Mojsije je bio samo mali dio puno veće priče koja svoj vrhunac dobiva u Kristu. Ono što je u njegovo vrijeme bila sjena, sada postaje stvarnost.

5.8. A Ilija? Vjerujem da je i njegova prisutnost jednako važna. Ilija je bio prorok koji je živio u vremenu velikog otpada Izraela od Boga. Suprotstavljao se lažnim prorocima, pokvarenim kraljevima i narodu koji je izvana štovao Boga, ali mu srce nije pripadalo. Bio je prorok koji je pozivao narod na pokajanje i povratak Jahvi. I upravo zato prorok Malahija govori da će prije dolaska Gospodnjeg doći Ilija koji će „obratiti srce otaca k sinovima i srce sinova k očevima¹¹“. Drugim riječima, Bog će ponovno okupiti i obnoviti svoj narod kroz Mesiju koji dolazi.

⁹ Rimljanima 7,19–20

¹⁰ Ivan 1,29

¹¹ Malahija 3,23–24

I sada zamislimo taj trenutak. Ispred Isusa stoje Mojsije i Ilija — Zakon i Proroci — ljudi o kojima je slušao i čitao cijeli svoj život. Ako Isusa promatramo kao stvarnog čovjeka koji je odrastao u tim obećanjima, učio Pisma, učio o Mojsiju, Iliji, Abrahamu i Božjem planu kroz povijest, onda ovaj trenutak postaje nevjerojatno snažan. Sada prvi put stoji licem u lice s dvojicom ljudi koji predstavljaju cijelu priču Izraela i sva obećanja njegova Oca.

I upravo zato vjerujem da je to Isusu bilo ogromno ohrabrenje. Ne gledamo ovdje Boga koji promatra vlastita stvorenja koja je nekada davno stvorio, nego čovjeka koji pred sobom vidi dvojicu Božjih proroka koji potvrđuju da je put kojim ide stvarno put njegova Oca. Mojsije mu potvrđuje „izlazak“ koji mora ostvariti u Jeruzalemu, a Ilija potvrđuje da se proroštva sada ispunjavaju upravo u njemu.

I iskreno, ako ovako gledamo događaj na Hermonu, cijeli prizor postaje puno dublji i emotivniji. Isus sada vidi da se cijela povijest Izraela, sav Zakon, svi Proroci i sva obećanja njegova Boga susreću upravo u njemu i u onome što uskoro mora učiniti na križu.

5.9. Zato ovaj događaj nije samo trenutak nadnaravne slave na planini Hermon. Ovo je razgovor o oslobođenju čovječanstva. Razgovor o izlasku koji će Isus ostvariti u Jeruzalemu kroz svoju patnju, smrt i uskrsnuće. I upravo zato Otac ohrabruje svoga Sina, jer put koji stoji pred njim nije lagan. Ali taj put vodi prema konačnom oslobođenju Božjega naroda.

OTAC OHRABRUJE SVOGA SINA

6. (Luka 9,32-36)

„Petra i njegove drugove bijaše svladao san. Kad se probudiše, ugledaše njegovu slavu i dva čovjeka koji stajahu s njim. I dok su oni odlazili od njega, reče Petar Isusu: ‘Učitelju, dobro nam je ovdje biti. Načinimo tri sjenice: jednu tebi, jednu Mojsiju i jednu Iliji.’ Nije znao što govori. Dok je on to govorio, pojavi se oblak i zasjeni ih. Uplašiš se kad uđoše u oblak. A glas se začu iz oblaka: ‘Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!’ I upravo kad začu se glas, osta Isus sam. Oni su šutjeli i nikomu onih dana nisu kazivali što su vidjeli.“

6.1. Tekst nam kaže: „Dok je Petar govorio, pojavi se oblak te ih prekri svojom sjenom, a iz oblaka iziđe glas: ‘Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!’“

Ponovno, Isus je slušao priče kako je oblak štitio Izraelce u pustinji od sunca¹². Slušao je priče o tome kako se Bog spuštao u Šator sastanka kako bi razgovarao s Mojsijem¹³.

6.2 Ali isto tako, Isus zna da je Bog u jednom trenutku odlučio povući svoju prisutnost od naroda zbog njihova tvrdog srca. Njegova slava više se nije spuštala u obliku oblaka u Hram kao nekada. To je bio vizualni prikaz narodu da njihov Bog više nije zadovoljan s njima¹⁴.

¹² Izlazak 13,21-22

¹³ Izlazak 33,7-11

¹⁴ Ezekiel 10,18-19; Ezekiel 11,22-23

Nakon toga odlučio je komunicirati sa svojim narodom preko proroka, ali sve do Isusova dolaska više se nije pojavljivao narodu u obliku oblaka. Više se nije spuštao među svoj narod kako bi ih svojom prisutnošću podsjećao da je Bog s njima.

6.3. Isus to zna. On zna povijest svoga naroda i kompleksnost odnosa između njih i njihova Boga. I sada se Bog ponovno pojavljuje zbog svoga Sina — spušta se u obliku oblaka, prvenstveno kako bi svome Sinu pokazao da je tu za njega. Kao da mu govori:

„Sine, tu sam. Iako se već stoljećima nisam pojavljivao svome narodu u obliku oblaka, zbog tebe sam ponovno ovdje, kako bi znao da si moj Ljubljeni, koji mi je mio. Ne boj se. Ne brini se. Tebe volim više od ikoga. Zbog tebe sam sve ovo i stvorio. I zato se ponovno pojavljujem u oblaku, jer za razliku od moga buntovnog naroda koji mi je neposlušan, tebe nikada neću napustiti. Svoj oblak od tebe nikada neću sakriti.“

6.4. Ali Isus nije jedini koji je razumio snagu ideje koju je oblak predstavljao svojim dolaskom. Petar, Ivan i Jakov također su razumjeli važnost oblaka. I oni su znali da Bog tim činom pokazuje svoju ljubav prema svome Sinu. I upravo zato vjerujem da događaj na planini Hermon nije prvenstveno prikaz Isusove moći, nego prikaz ljubavi između Oca i Sina prije najtežeg trenutka njegova života.

PETROVA REAKCIJA

7. Prije samoga kraja, vratimo se na Petrovu reakciju. Svatko tko bi se našao u Petrovoj poziciji vrlo bi vjerojatno reagirao slično. Što je drugo mogao reći osim: „Hoćete da vam napravimo sjenice — jednu tebi, jednu Mojsiju i jednu Iliji?“

Vrlo je moguće da im je Isus u jednom trenutku rekao s kim razgovara, jer su upravo zato kasnije mogli zapisati tko je bio s njim na planini Hermon osim njih samih.

7.1. Već je i samo buđenje bilo ogroman šok za učenike. U trenutku tolikog uzbuđenja i straha čovjekov um često reagira jedino onime na što je naviknut svakodnevno. Drugim riječima, učenici su s Isusom živjeli nomadskim načinom života. Svaki dan pripremali su mjesta za odmor, kampove i skloništa za sebe i druge. Zato im je u tom trenutku to bilo jedino logično pitanje kojim su mogli pomoći u situaciji u kojoj su se nalazili.

Ispred sebe vide svoga rabija kako sjaji odjeven u nebeske haljine, a pokraj njega stoje Mojsije i Ilija. Prestravljeni onime čemu svjedoče, to je jedino što je moglo izaći iz njihovih usta.

7.2. Kada zamišljam cijeli događaj, ne mogu se ne nasmijati Petrovoj reakciji, jer znam da bih vrlo vjerojatno i ja spontano reagirao na sličan način da sam bio na njegovu mjestu.

7.3. Tekst nam dalje govori da nikomu nisu rekli što se dogodilo na planini Hermon. U Matejevu evanđelju čitamo da im je Isus zabranio govoriti o svemu što su vidjeli dok su silazili niz planinu¹⁵.

¹⁵ Matej 17,9

Sigurno im je bilo izuzetno teško ne reći drugim apostolima čemu su svjedočili gore na planini, ali morali su šutjeti jer im je Isus tako zapovjedio.